

ZUZANA HOLČÍKOVÁ

ZA SKLEM

TROCHU JINÉ POVÍDKY

a autreo

ZA SKLEM

TROCHU JINÉ POVÍDKY

ZUZANA HOLČÍKOVÁ

ZA SKLEM

TROCHU JINÉ POVÍDKY

a& autreo

obsah

za sklem	5
za dveřmi	13
za hranicí	23
za stínem	31
za zdí	41
za ruce	55
za mnou	69
doslov	93

za sklem

BĚŽELA JSEM. LEHCE, jako bych se vznášela. Nevím, odkud a kam, ale něco mi říkalo, že bych měla. Rozevlátá, jen v bílém županu a střapatých pantoflích.

Komu jsem utekla a proč?

Něco za mnou přibouchl vítr. Snad dveře, možná zapomenutou okenici.

A taky někdo lusknul prsty... do jinak tiché chodby.

Znáte ten pocit, kdy se musíte okamžitě podívat za sebe, ale něco vám v tom brání? Podivný imaginární odpor. Přesně! Děje se to ve snu.

Tak moc jsem chtěla.

Dlouhá, rovná chodba se mi zdála užší a užší. Rostla přede mnou do výšky. Otáčela jsem hlavu za světlem – k oknům s černými rámy, skrz která mě pronásledovalo ostré denní světlo. Dopadalo sem kolmo. A já cítila odpor vzduchu i světla.

Uvědomila jsem si, že ty pantofle nemohly být moje. Vyšlapaná podrážka mi vadila ze všeho nejvíc. Zkoušela jsem vyházet jednu i druhou nohu do vzduchu tak, abych se jich zbavila. Nemožné přání. Ač jsem zákonitě zpomalovala, nic z toho se mi nedařilo, zakopávala jsem a zbytečně se připravovala o čas.

Při posledním pokusu jsem narazila na větší problém. Sklo, dveře. Skleněná překážka bez kliky. Naštěstí jsem těsně před střetem stačila natáhnout ruce před sebe. A to tak, že se mi podařilo snížit odpor a nenarazit čelem přímo do tlustého skla.

Bože! V obou ramenou mi na vteřinu přesně prasklo. Auuu...

Co teď? Unaveně jsem dýchla na sklo.

Probudila jsem se? Ne.

Jsem na konci. Kde ale? Za sklem. Ne však sama.

ona je za sklem

JÁ? TO NEJDE! Já přece sedím tady. Za sklem. Nebo před sklem? Kde to vlastně sedím? Otřesená.

Všechno na mně ztěžklo. Necítím svoje tělo. Kdo za mě dělá ty pohyby?

Ještě před chvílí jsem běžela a teď se dívám na sebe. Jsem tady a tam. Současně. Někdo tu ale musel být dřív. Spíš *ta* za sklem.

Vím, jsem to já! Její duše – chci se do té druhé vrátit. Byla jsem už daleko, letěla jsem jinam! Ale *ona* si mě na poslední chvíli zavolala nazpět.

Proč tedy to tlusté sklo? Půjde rozbít? Zkusím to.

„Jsem tady. Tady za sklem. Chci k tobě,“ křičela jsem a boučala na sklo. Nejdřív jen zlehka dlaní, pak pěstí. Jednou, druhou. Nakonec jsem se i postavila. Poodstoupila a koplá do něj. Jednou, dvakrát, třikrát...

Proč to nikdo neslyší? Ani *ta druhá* ne? Vždyť tam ani neleží sama.

Už to mám! Tohle je nemocnice. Nemocniční chodba a to přede mnou, kam mě nechtějí pustit, je pokoj. Zvláštní pokoj, kam nemůže jen tak někdo.

Já bych ale mohla! Protože *já* chci být zase *ona*. Jsme jako jedna. Vždycky to tak bylo.

I když *já* tu byla první.

vzpomínka za sklem

SEDĚLI JSME ZA sklem. Venku liják. Uvnitř dusno. Neviděli jsme před sebe. Přední sklo se s každým výdechem víc a víc zamlžovalo.

Chvíli jsme nemluvili, snažili jsme se všemožně sledovat cestu. Ujížděli jsme po ní. Asi osmdesátikilometrovou rychlostí.

Já a můj bratr. V autě, v noci. Pozdě v noci. *Hodina mezi psem a vlkem*. Čas na palubní desce už neodpovídal letnímu období. Někdo jiný než my jej změnil zrovna v tu noc. Všemi proklínaná změna času.

„Nemusel jsi,“ řekla jsem do dusivého ticha. Zrovna šlápl na brzdu. Něco přeběhlo přes silnici.

Koukla jsem do zpětného zrcátka. Stromy se ve větru kymácely do všech stran. Jako oživlé přízraky kolem sebe mávaly větvemi.

„Sakra! Asi zajíc,“ vykřikl a pohnul páčkou od sebe. Stěrače kmitaly pomaleji, ale on nezpomalil. Zatáčky projížděl ještě rychleji.

Přestávalo pršet, ale tvořila se táhlá mlha. Nikdo neviděl na konec. Blížil se.

Zavřela jsem oči. Stejně jsem nic neviděla. Všechno se mi slilo v jedno. V jeden rychlý obraz – splývavý obraz noci, světla, mlhy a dešťových kapek, které se v odraze dálkových světla leskly a držely nějakou chvíli na skle.

„Zpomal! Měla jsem si radši vzít taxi,“ polkla jsem. Vzduch mi došel.

„Abys pak řekla, že jsem tě neodvezl, i když jsem mohl,“ řekl vyčítavě.

„Byla to přece náhoda, že jsme se tam potkali. Změníš to v tragédii. Prosím, zpomal, nebo zastav!“ křičela jsem na něj a nabírala poslední vzduch, než... „Zpomal! Děláš to schválně?“

„Hysterko praštěná!“ vysmíval se mi.

V duchu jsem mu dala za pravdu.

Panika. Třásla jsem se. Nemohla jsem vůbec nic. Nevěřila jsem mu. Neviděla jsem ho dva roky. Byl pro mě už někým jiným. Cizí a bezejmenný.

Potřebovala jsem si ulevit a uhodit ho.

Už nevím, zda jsem to udělala. Přišlo něco, co mě předběhlo. Rána. Hrom. Blesk. Několik.

Pak tma. Těžká, hustá. Ještě nikdy jsem v takové tmě ne-usnula.

Lze se z úplné temnoty probrat? Probudit se? Na světlo. K životu.

Ještě pořád nevím. Necítila jsem nic. Ruce, nohy... jeho. Ani srdce.

Jen *ji*. Vycházela ze mě, aby vstoupila do někoho živějšího. Na konci to nesmírně zabořelo.

modlitba za sklem

U JEJÍ POSTELE SEDĚLA matka, u jeho otec.

Sešli se v jedné místnosti všichni takhle společně až dnes. Ty dva roky, které se předtím neviděli, se najednou zdály dlouhé. Proč vlastně?

Ironie osudu. Mluvit mohli jen dva z nich. Plakat, modlit se. Žít.

Já jim pomoci nemohla. Nikdo mě neslyšel. Stála jsem neviditelná za sklem.

Nejhorší paradox živoucí duše. Ona vdechne tělu život, ale pokud tělo už nemůže, nechce, nikdo živý jí nepomůže.

Nezůstane.